

Skæringstidspunktet for overgangen fra status som arrest til udlæg er tidspunktet for rettens beslutning om anvendelse af beslaglagt aktiver, jf. § 427, stk. 3. Fra skæringstidspunktet har beslaglæggelsen retsvirkning som udlæg, eller den bortfalder enten efter rettens afgørelse om anvendelsen, eller fordi der ikke af den mødende anklager eller den erstatningsberettigede fremsættes anmodning om rettens afgørelse vedrørende anvendelsen af de beslaglagte aktiver.

Stk. 3 vedrører beslaglæggelse med henblik på at fremtvinge tiltaltes tilstedeværelse i tilfælde, hvor tiltalte har unddraget sig videre forfølgning. Det følger af formålet med beslaglæggelsen, at tiltaltes adgang til umiddelbart at disponere over formuen i det hele må afskæres. Ægtefælles og børns krav på underhold kan dog opfyldes af formuen, ligesom beslaglæggelsen ikke udelukker, at der disponeres over formuen ved testamente.

Kreditorforfølgning mod den beslaglagte formue kan foretages for krav, som bestod, før beslutningen om beslaglæggelse blev afsagt, mens dette ikke gælder senere opståede krav, jf. *2. pkt.* Formålet med denne bestemmelse er at afskære tiltalte fra indirekte at råde over formuen ved gældsstiftelse.

Ophør af beslaglæggelse

Til § 426

Efter denne bestemmelse kan enhver, der har interesse heri, på et hvilket som helst tidspunkt under sagen rejse spørgsmål om hel eller delvis ophævelse af en beslaglæggelse. Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til den danske retsplejelovs § 807 c.

Til § 427

Bestemmelsen vedrører ophøret af beslaglæggelse og svarer med redaktionelle ændringer til den danske retsplejelovs § 807 d.

Stk. 1 vedrører beslaglæggelse efter §§ 418, stk. 1, og 419, stk. 1, 1. pkt. Genstandene skal tilbageleveres senest umiddelbart, efter at sagen er endeligt afsluttet. Dvs. efter appelinstansens dom, efter ankefristens udløb eller efter udløbet af 2-månedersfristen for den overordnede anklagemyndigheds omgørelse af beslutning om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald, jf. § 315, stk. 1.

Genstande, der er beslaglagt som bevismidler, kan i overensstemmelse med den almindelige proportionalitetsgrund sætning kræves udleveret, når de har udspillet deres rolle som bevismidler, enten ved sagens afslutning eller tidligere. Sigtede eller andre, der har interesse heri, kan i givet fald kræve rettens afgørelse

herom, jf. den foreslåede bestemmelse i § 426. Genstande, der er beslaglagt med henblik på udbytte- eller genstandskonfiskation, kan kræves udleveret ved sagens afslutning, såfremt de ikke (fuldt ud) skal konfiskeres. Der vil normalt ikke være grundlag for udlevering på et tidligere tidspunkt. Genstande, der er beslaglagt til sikring af vindikationskrav, vil normalt allerede inden sagens afslutning blive udleveret til den berettigede, medmindre de tillige skal benyttes som bevismidler under sagen.

I alle tre tilfælde, men måske navnlig i det sidstnævnte, vil der lejlighedsvis kunne opstå tvivl om genstandens rette ejerforhold. Med henblik på denne situation er det i *stk. 1, 2. pkt.*, foreslået, at retten skal kunne træffe afgørelse om udleveringsspørgsmålet, også efter kriminalsagens afslutning. En tilsvarende regel for tiden indtil sagens afgørelse findes i § 426. Retten skal efter forslaget kun træffe bestemmelse om besiddelsen og ikke om ejerforholdet. Retten kan eventuelt betinge sin afgørelse om udlevering af, at der ikke af en modpart er anlagt civil retssag inden en vis frist.

Efter retsplejelovens § 312, nr. 3, kan påtale i en sag helt eller delvis opgives i tilfælde, hvor sagens gennemførelse vil medføre vanskeligheder, omkostninger eller behandlingstider, som ikke står i rimeligt forhold til sagens betydning og den foranstaltning, som i givet fald kan forventes idømt. Efter § 313, stk. 1, nr. 4, kan tiltale helt eller delvis frafalde under samme betingelser. Bestemmelserne åbner mulighed for, at politiet af ressourcemæssige årsager kan opgive eller frafalde påtale.

Er der i en sag, hvor påtale opgives efter § 312, nr. 3, sket beslaglæggelse, bortfalder beslaglæggelsen, når forfølgningen opgives, jf. § 427, stk. 1, 1. pkt., uanset at der i dette tilfælde ikke foreligger nogen retlig afgørelse vedrørende ejerforholdet til de beslaglagte genstande. Dette har hidtil i praksis medført, at politiet i visse tilfælde, hvor den berettigede, f.eks. forurettede i en tyverisag, ikke positivt har kunnet godtgøre sin ret til genstanden, har måttet udlevere formodede koster til den person, hos hvem genstandene blev beslaglagt. Bestemmelsen i stk. 1, 2. pkt., indebærer, at politiet i sådanne tilfælde kan anmode retten om at træffe bestemmelse om, til hvem de beslaglagte aktiver skal udleveres, eventuelt således at retten fastslår, at den person, hos hvem genstanden er beslaglagt, ikke er den rette ejer, og at der i mangel af oplysninger om det rette ejerforhold forholdes med det beslaglagte som med herreløse aktiver.

Stk. 2 fastlægger den fyldstgørelsesorden, der som hovedregel skal gælde i forbindelse med anvendelse